

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1329/2025
06.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стевана Стојковића, због кривичног дела трговина људима из члана 388. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевана Стојковића, адвоката Горана Шоштарића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв 844/24 од 28.03.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 288/25 од 09.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 06.11.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевана Стојковића, адвоката Горана Шоштарића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв 844/24 од 28.03.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 288/25 од 09.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кв 844/24 од 28.03.2025. године усвојен је захтев Вишег јавног тужилаштва у Сремској Митровици Ктo 62/20 од 03.12.2024. године за преиначење правноснажних пресуда и изрицање јединствене казне затвора окривљеном Стевану Стојковићу, па су преиначене, само у делу одлуке о казни правноснажне пресуде:

- Вишег суда у Сремској Митровици К 86/20 од 11.02.2022. године којом је окривљени Стеван Стојковић оглашен кривим због извршења кривичног дела трговина људима из члана 388. став 1. Кривичног законика, продуженог кривичног дела уцена из члана 215. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. Кривичног законика па је сходно одредби члана 60. став 2. тачка 2) Кривичног законика осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 09.01.2020. године до 22.02.2021. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора почев од 22.02.2021. године па надаље (док је за друга кривична дела ослобођен оптужби), а која пресуда је само у делу који се односи на напред кривична дела, потврђена пресудом

Апелационог суда у Новом Саду Кж1 393/22 од 08.06.2022. године (док је у односу на друга кривична дела првостепена пресуда укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање) и

- Основног суда у Руми К 505/17 од 25.05.2021. године која је постала правноснажна дана 03.11.2021. године, којом је окривљени Стеван Стојковић оглашен кривим због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити уз примену мере електронског надзора на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима одређеним Законом о извршењу ванзаводских санкција,

Па се изречене казне затвора по наведеним пресудама узимају као утврђене и окривљени Стеван Стојковић осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 5 (пет) месеци, у коју му се има урачунати време које је окривљени провео до сада и које ће провести на издржавању казне затвора по правноснажној пресуди Вишег суда у Сремској Митровици К 86/20 од 11.02.2022. године, као и време које је провео у притвору од 09.01.2020. године до 22.02.2021. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора почев од 22.02.2021. године па надаље.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 288/25 од 09.09.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Стевана Стојковића и пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв 844/24 од 28.03.2025. године је потврђена.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Кв 844/24 од 28.03.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 288/25 од 09.09.2025. године, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Стевана Стојковића, адвокат Горан Шоштарић, у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће у односу на пресуду Основног суда у Руми К 505/17 од 25.05.2021. године извршити спајање само у делу у односу на који није наступила апсолутна застарелост извршења те казне до дана доношења другостепене пресуде – 09.09.2025. године или да исте укине и предмет врати на поновни поступак и одлуку нижестепеном суду.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевана Стојковића, је неоснован.

Бранилац окривљеног Стевана Стојковића, у поднетом захтеву, одредбу општег карактера (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), конкретизује навођењем да у конкретном случају суд није могао узети као утврђену казну затвора од 1 (једне) године по пресуди Основног суда у Руми К 505/17 од 25.05.2021. године, већ је као дужину казне искључиво могао узети само онај део казне, који није апсолутно застарео до дана доношења другостепене пресуде и смо у односу на тај део казне извршити спајање.

Ови наводи, који по оцени Врховног суда, представљају повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, оцењени су неоснованим.

Ово стога што је ову повреду закона на идентичан начин, бранилац окривљеног истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, у својој одлуци Кж1 288/25 од 09.09.2025. године, оценио ове жалбене наводе неоснованим и о томе је на страни 3. у другом ставу, изнео довољне и јасне разлоге, налазећи да апсолутна застарелост извршења казне по пресуди Основног суда у Руми К 505/17 од 25.05.2021. године није наступила у тренутку доношења побијане правноснажне пресуде, већ иста наступа 03.11.2025. године, као и да се не може прихватити становиште браниоца да је суд могао узети у обзир само део казне, чије извршење није застарело до дана доношења правноснажне пресуде, имајући у виду да и по оцени Врховног суда, казна затвора представља јединствену и недељиву целину и застарелост њеног извршења се не може посматрати сукцесивно нити парцијално и не може се рачунати према протеклу појединих делова рока, већ застарелост извршења наступа одједном – истеком целокупног рока апсолутне застарелости, прописаног одредбом члана 107. став 1. тачка 1) Кривичног законика, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Имајући у виду да се застарелост извршења казне не може односити само на део изречене казне, те да одредбама кривичног закона није прописана могућност делимичног наступања застарелости извршења казне нити могућност спајања дела казне, већ је законом прописано искључиво целовито наступање апсолутне застарелости извршења казне по истеку прописаног рока, као и јединствено спајање правноснажно изречених казни затвора у целини, то Врховни суд налази да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због чега је захтев браниоца окривљеног Стевана Стојковића, оцењен као неоснован.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић